

Fővárosi Ítéltábla

Az ügy száma: 9.Pkf.25.179/2024/3.

A kérelmező:

kérelmező neve

kérelmező székhelye

A kérelmező képviselője:

V4 Legal Orbán Ügyvédi Iroda (ügyintéző: dr. Orbán László Tibor ügyvéd)

ügyvéd címe

A kérelmezett:

kérelmezett neve

kérelmezett címe

A kérelmezett képviselője:

Gödölle, Kékes, Mészáros & Szabó Szabadalmi és Védjegy Iroda (ügyintéző: dr. Gödölle István szabadalmi ügyvivő)

szabadalmi iroda címe.

A per tárgya: a Szellemi Tulajdon Nemzeti Hivatala védjegyoltalom használat hiánya miatti megszűnésének megállapítása iránti kérelemnek részben helyt adó – A.../35. számú – határozatának megváltoztatása

Az elsőfokú bíróság: Fővárosi Törvényszék

A fellebbezéssel támadott határozat száma: 3.Pk.22.016/2023/11-I.

A fellebbezést benyújtó fél: kérelmező

Végzés

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság végzését helybenhagyja.

Kötelezi a kérelmezőt, hogy 15 napon belül fizessen meg a kérelmezettnek 200.000 (kétszázezer) forint + áfa másodfokú eljárási költséget.

A végzés ellen fellebbezésnek nincs helye.

Indokolás

[1] A kérelmezett a Szellemi Tulajdon Nemzeti Hivatala (SZTNH) előtti eljárásban a kérelmező javára oltalom alatt álló lajstromszám1 lajstromszámú „...S...” nemzetközi szóvédjegy használat hiánya miatti megszűnésének megállapítását kérte a védjegyek és a földrajzi árujelzők oltalmáról szóló 1997. évi XI. törvény (Vt.) 34. § (1) bekezdése és 18. §-a alapján. A kérelmező az SZTNH eljárásában úgy nyilatkozott, hogy a védjegyet aktívan használja, ezzel kapcsolatban bizonyítékokat csatolt. Ezekre a kérelmezett nyilatkozott, majd a kérelmező további bizonyítékokat csatolt.

[2] Az SZTNH A.../35. számú határozatával a használat hiánya miatti megszűnés megállapítása iránti kérelemnek részben helyt adott: a nemzetközi védjegy oltalmát fenntartotta a 9. áruosztályba tartozó „connectors and other connection devices, switches, apparatus and devices for wire communication, particularly telephone apparatus, telephone exchanges, video telephones” áruk tekintetében, ezt meghaladóan a nemzetközi védjegy

oltalmának megszűnését 2021. július 29. napjára visszaható hatállyal megállapította az 1., 7., 10., 11., 14., 15. és 28. áruosztályba tartozó valamennyi termék és szolgáltatás, illetve a 9. áruosztályba tartozó többi termék és szolgáltatás esetében.

[3] A kérelmező a bíróságtól kérte, hogy az SZTNH határozatát változtassa meg, és állapítsa meg a nemzetközi védjegy oltalmának minden áruosztályra való fenntartását.

[4] Egyrészt előadta, vitatja, hogy az általa csatolt bizonyítékok nem alkalmasak a védjegy releváns időszakban megvalósított használatának igazolására. Emellett a hivatali eljárásban előterjesztett bizonyítékokon túl további bizonyítékokat is benyújtott a használat alátámasztására. Megismételte a korábban csatolt bizonyítékokkal kapcsolatos érveit, és kiemelte, hogy ezen túlmenően a benyújtott kiegészítő bizonyítékok főként Magyarország területén az adott időszakban értékesített áruk széles körére kiállított számlákból és licencszerződésekből, a kapcsolt vállalkozások magyarországi üzleti és marketing tevékenységének bemutatásából, katalógusokból, prospektusból, képernyőképekből állnak. Arra hivatkozott, hogy a tényleges használatot alátámasztó bizonyítékokat egymással összefüggésben kell értékelni. Hangsúlyozta továbbá, hogy miután a védjegyet 1986-ban jegyezték be, így a Nizzai osztályozás akkori változatát kell alkalmazni, és nem minden, a mai napon forgalomban lévő termék létezett már abban az időben. A releváns időszakon kívüli bizonyítékok közvetett bizonyítéknak minősülhetnek arra, hogy a védjegyet a jelen perben vizsgálandó időszakban is ténylegesen használta. Kérte, hogy a Nizzai osztályozás védjegybejelentés időpontjában érvényes változatának alkalmazásával kapcsolatos bizonytalanság esetén a bíróság kezdeményezzen előzetes döntéshozatalt az Európai Unió Bíróságán.

[5] A kérelmező a régi és új bizonyítékokat tartalmazó adathordozót pár nappal a megváltoztatási kérelem benyújtását követően csatolta az iratokhoz.

[6] A kérelmezett ellenkérelmében a megváltoztatási kérelem elutasítását kérte.

[7] Az elsőfokú bíróság a megváltoztatási kérelmet elutasította, és kötelezte a kérelmezőt, hogy fizessen meg a kérelmezettnek 200.000 forint eljárási költséget.

[8] Rögzítette, hogy a kérelmező a megváltoztatási kérelmet a Vt. 77. § (6) bekezdése szerinti határidőben nyújtotta be a hivatalhoz, majd önkéntes hiánypótlásként 2023. augusztus 9. napján egy adathordozót is csatolt. Megállapította, önmagában az, hogy a megváltoztatási kérelem mellékleteit a kérelmező a Vt. 77. § (6) bekezdésében megjelölt határidőt követően terjesztette elő, nem ad alapot a késedelem jogkövetkezményeinek levonására, miután a kérelem határidőben érkezett be. Ugyanakkor azzal alappal érvelt a kérelmezett, hogy az adathordozón csatolt bizonyítékokat a bíróságnak a Vt. 91. § (4) bekezdése alapján figyelmen kívül kell hagynia. Ugyanis a Vt. 91. § (4) bekezdése értelmében a bíróság figyelmen kívül hagyja a fél által a megváltoztatási kérelemben, vagy annak benyújtását követően előterjesztett nyilatkozatot, állítást, vagy bizonyítékot, amelyet a Szellemi Tulajdon Nemzeti Hivatala az előtte folyó eljárásban – a 40. § (3) bekezdésével összhangban – szabályszerűen

figyelman kívül hagyott. A Vt. 40. § (3) bekezdésének megfelelően a Szellemi Tulajdon Nemzeti Hivatala döntését csak olyan tényekre és bizonyítékokra alapozhatja, amelyekkel kapcsolatban az ügyfélnek módjában állt nyilatkozatot tenni; figyelman kívül hagyhatja azonban azokat a nyilatkozatokat, vagy bizonyítékokat, amelyeket az ügyfél nem kellő időben terjesztett elő. A megváltoztatási kérelemhez csatolt adathordozó a védjegyhasználat olyan bizonyítékait tartalmazza, amelyekre a kérelmező először a megváltoztatási kérelem benyújtása után hivatkozott, ezeket a bizonyítékokat tehát a hivatal nem vizsgálhatta. A felhívott jogszabályok alapján az elsőfokú bíróságnak azt kellett eldöntenie, hogy az utólagosan felajánlott bizonyítékok – a késedelem körülményeire és a kérelmező érveire tekintettel – kellő időben benyújtottnak tekinthetők-e.

[9] A bizonyítékok nagy száma és terjedelme önmagában nem indokolja, hogy azokat a fél csak a megváltoztatási kérelemhez csatolja. A védjegyhasználat igazolása jellemzően valóban összetett bizonyítást igényel, különösen a jelen esetben, ahol a kérelmezett az árujegyzék minden árujának tényleges használatát vitássá tette, így a kérelmezőnek a különösen terjedelmes árujegyzék minden egyes áruféleségére külön-külön kellett volna bizonyítania a védjegy Vt. 18. § (1) bekezdésének megfelelő használatát. A Vt. eljárási szabályrendszere a védjegyügy ilyen sajátosságait figyelembe veszi, a 41. § (2) bekezdése alapértelmezetten három hónap időtartamot biztosít, illetve a határidő meghosszabbításának lehetőségét három alkalommal lehetővé teszi, különösen indokolt esetben még további hosszabbítást is. Az ügy irataiból megállapítható, hogy a kérelmező csak egyszer kért határidő-hosszabbítást a hivataltól, vagyis a törvény biztosította lehetőséggel nem élt. Ezért a védjegyhasználat bizonyítékainak nagy terjedelmére, nehéz beszerezhetőségére, vagy a jogi képviselő váratlan betegségére mint bizonyítási akadályra nem hivatkozhat.

[10] Megalapozatlanul érvelt a kérelmező azzal is, hogy okkal bízhatott abban, hogy azok a bizonyítékok, amelyeket még a hivatal előtti eljárásban felajánlott, elegendőek lesznek egy neki kedvező döntés meghozatalára, különösen azért, mert a hivatal a határozat meghozatalát megelőzően nem hívta fel a védjegyhasználat további bizonyítékainak csatolására. Emiatt önhibáján kívül csak a határozatból szerzett tudomást arról, hogy a felajánlott bizonyítékok elégtelenek. A Vt. 40. § (2) bekezdése szerint a hivatal a megszűnés megállapítására irányuló eljárásban a tényeket a kérelem keretei között, az ügyfelek nyilatkozatai és állításai, valamint az ügyfél által igazolt adatok alapján vizsgálja. A Vt. 38. § (1) bekezdésén keresztül alkalmazandó általános közigazgatási rendtartásról szóló 2016. évi CL. törvény (Ákr.) 1. § (2) bekezdés a) pontja alapján a hivatal a hatásköre gyakorlása során a szakszerűség, az egyszerűség, az ügyféllel együttműködés és a jóhiszeműség követelményeinek megfelelően jár el. Ebbe azonban nem tartozik bele az, hogy a hivatalnak az ügyfeleket tájékoztatni kellene a bizonyítás pillanatnyi állásáról, és különösen nem, hogy a bizonyító felet instruálnia kellene arról, hogy további, teljesebb bizonyítást végezzen. Egy ilyen eljárás sértené az ügy részrehajlás nélküli elintézésének elvét [Ákr. 1. § (1) bekezdés b) pont], de eljárásjogi alapja sincsen, hiszen a bizonyítékok előzetes mérlegelésére sem a Vt., sem az Ákr. nem ad módot, az kizárólag az érdemi döntésre tartozó feladat.

[11] Nem lehet alapja az utólagos bizonyításnak az sem, ha a jogi képviselő útján eljáró kérelmező esetleg nincs tisztában az irányadó joggyakorlattal, vagy nem ismerte fel a tárgyi ügytípusra jellemző bizonyítási feladat különös nehézségét és összetettségét. Egyébként jelen esetben megállapítható, hogy a kérelmező mindezzel tisztában volt, hiszen azokkal az árukkal kapcsolatban, amelyekre a védjegyjogtalmat a hivatal fenntartotta, a bizonyítékláncokat rendre

bemutatta. Az, hogy mindezt a fennmaradó árukra elmulasztotta, nem ad okot további bizonyítás megengedésére.

[12] Emellett az elsőfokú bíróság megjegyezte, hogy az újabb bizonyítékok adathordozón csatolása nem csak kellő időn túli, de egyúttal pusztán eljárási látszatcselekmény. Ugyanis a kérelmező az adathordozón csatolt több ezer oldalnyi okirati bizonyítékot mindössze „beömlesztette” az eljárásba, de a dokumentumokat egyenként nem azonosította be, és azokkal kapcsolatban semmilyen értelmezhető bizonyítékértékelést nem végzett. A megváltoztatási kérelemben a bizonyítékokra csak nagyon távoli általános utalásokat tett az egyes áruféleségekkel kapcsolatos műszaki állításokkal összefüggésben, mely műszaki okfejtések az ügy szempontjából irrelevánsak, miközben egyetlen áruféleségre sem mutatta be a védjegyhasználat igazolására alkalmas konkrét bizonyítékokat.

[13] Minderre tekintettel az elsőfokú bíróság a Vt. 91. § (4) bekezdése értelmében az utólagosan csatolt bizonyítékokat figyelmen kívül hagyva végezte el a hivatal határozatának felülvizsgálatát. Arra a következtetésre jutott, hogy a hivatal kellően feltárt tényállás alapján helyesen állapította meg, hogy a kérelmező nem tett eleget a bizonyítási kötelezettségének, és ezért a védjegyoltalom a használat hiánya miatt nagyjából megszűnt.

[14] A kérelmező fellebbezésében elsődlegesen kérte az ítéltáblát, hogy fogadja el a megváltoztatási kérelemhez csatolt bizonyítékokat, és ezek alapján az elsőfokú bíróság végzését változtassa meg akként, hogy a megváltoztatási kérelemben foglaltaknak megfelelően a Szellemi Tulajdon Nemzeti Hivatala A.../35. ügyiratszámhoz hozott határozatát megváltoztatja és a nemzetközi védjegy oltalmának minden áruosztályra való fenntartását megállapítja. Másodlagosan kérte az ítéltáblát, hogy fogadja el a megváltoztatási kérelemhez csatolt bizonyítékokat, és amennyiben álláspontja szerint a bizonyítási eljárás teljes vagy nagy terjedelmű megismétlése vagy kiegészítése szükséges, úgy az elsőfokú bíróság végzését helyezze hatályon kívül és utasítsa az elsőfokú bíróságot, vagy a Szellemi Tulajdon Nemzeti Hivatalát újabb határozat hozatalára.

[15] A kérelmező álláspontja szerint az elsőfokú bíróság tévesen hivatkozott a Vt. 40. § (3) bekezdésére és 91. § (4) bekezdésére. Hangsúlyozta, hogy a megváltoztatási kérelemhez becsatolt bizonyítékokat nem elkésztetten terjesztette elő. A hivatal a Vt. 40. § (3) és (3a) bekezdése alapján nem hívta fel a kérelmezőt további bizonyítékok csatolására vagy azok pontosítására, ezért nem lehet azt állítani, hogy valamely határidő lejárt, vagy egyéb ok folytán a megváltoztatási kérelemben vagy azt követően benyújtott bizonyítékok ne minősülnek kellő időben benyújtottnak. A hivatali határozat meghozatalakor szembesült azzal, hogy a hivatal nem találta megfelelőnek az ott becsatolt bizonyítékokat. Ha a megváltoztatási eljárásban nem lehetne olyan iratokat csatolni, amelyek a fél tényállításait támasztják alá a hivatali határozat fényében, akkor az egész bírósági eljárás kiüresedne. A megváltoztatási eljárásnak éppen az a célja, hogy lehetőséget teremtsen a vesztes félnek arra, hogy előadja a határozattal kapcsolatos ellenérveit és benyújtsa azokban a bizonyítékokat. Jelen esetben a kérelmező éppen azért indított megváltoztatási eljárást, mert a hivatal határozatából értesült arról, hogy nem volt elegendő az alapeljárásban benyújtott bizonyíték. Ellenkező értelmezés esetén értelmét vesztené a bírósági eljárás. Különösen igaz ez a védjegyoltalom használat hiánya miatti megszűnésének megállapítása, ahol a végleges döntés helyrehozhatatlan károkat okozhat a jogosultnak. Hivatkozott az Európai Unió Alapjogi

Chartája 17. cikkében biztosított tulajdonhoz való jogra. Kiemelte, a Fővárosi Törvényszék joggyakorlata elfogadja a megváltoztatási kérelemhez benyújtott bizonyítékokat, erre példa a 20.383/2010/11. számú határozat, de sok más ügy is. Hangsúlyozta, hogy nem volt hivatali felhívás, amely a védjegy aktív használatával kapcsolatos további bizonyítékok csatolására, vagy a már benyújtott mellékletek azonosítására hívta volna fel, továbbá a kérelmezett minden egyes állítását tételesen cáfolta, ezért jóhiszeműen bízhatott abban, hogy a beadványaiban foglaltak elégségesek arra, hogy a hivatal megállapítsa az érintett védjegy Magyarországon való tényleges és folyamatos használatát. A tárgyaláson szembesült azzal, hogy a bizonyítékok nem elégségesek, ezért intézkedett újabb bizonyítékok beszerzése iránt. Emellett a kérelmező előadta, hogy a jogi képviselője súlyosan megbetegedett 2023 márciusában, kivizsgálásra és állandó gyógyszeres kezelésre szorul, ami akadályozta a felkészülését. Kifejtette azt is, nem ért egyet azzal, hogy túl általánosan hivatkozott a megváltoztatási kérelemben a bizonyítékokra. Nincs jogszabály, amely előírná, hogy milyen mélységében kell a bizonyítékokat elemezni, de egyébként ezt a kérelmező megtette. A bíróság feladata, hogy a beadott bizonyítékokat értékelje, ha az elemzést nem találja megfelelőnek, legfeljebb hiánypótlást kellett volna kiadnia. Elutasítja az elsőfokú bíróságnak azt a megállapítását, hogy pusztán eljárási látszatcselekményt végzett volna. Kiemelte, hogy a dátum nélküli prospektusok, katalógusok, szakácskönyvek is alkalmasak a használat igazolására, ha más, dátumozott bizonyítékokkal együtt a használat időpontja megállapítható. Ugyanígy a csatolt licencszerződéseket is a többi bizonyítékkal összességében kell értékelni. Kiemelte, hogy az weboldal2 és a weboldal4 webáruházakkal folytatott levelezés közvetlenül hivatkozik egy-egy időszakra, itt a képernyőfotókon a releváns dátumok megtalálhatók, ahogy az televíziós műsor címe című főzős műsorában is. A benyújtott kiegészítő bizonyítékok főként Magyarország területén az adott időszakban értékesített áruk széles körét tartalmazó számlákból, valamint kapcsolódó cégek magyarországi üzleti és marketing tevékenységének bemutatásából állnak. A fellebbezésben a kérelmező elkészített egy táblázatot, amelyben megjelölte, hogy mely áruk tényleges használatát mi bizonyítja. Hangsúlyozta, hogy a Nizzai osztályozás bejelentés időpontjában hatályos kiadását kell figyelembe venni.

[16] A kérelmezett a fellebbezésre észrevételeket terjesztett elő, amelyben az elsőfokú bíróság végzésének helybenhagyását kérte.

[17] Álláspontja szerint az elsőfokú bíróság helyesen alkalmazta a Vt. 91. § (4) bekezdését és 40. § (3) bekezdését. Hangsúlyozta, ez a két rendelkezés egy 2010-ben történt törvénymódosítással került a Vt.-be (2010. évi CXLVIII. törvény 131. §). A módosításnak az volt a célja, hogy az ügyfél nyilatkozattételi jogának gyakorlását észszerű keretek közé helyezze, és ezzel elejét vegye az olyan ügyféli magatartásnak, hogy akár hanyagságból, akár taktikázva az SZTNH előtti eljárásban a döntés előtti utolsó pillanatban nyújt be új bizonyítékokat, illetve tesz új tényállításokat, jóllehet azokat az írásbeli előkészítés során is megtehetné volna. A Vt. 91. § (4) bekezdésének értelmezése során felmerül a kérdés, hogy vonatkozik-e arra a helyzetre, amikor a megváltoztatási kérelemben vagy annak benyújtását követően előterjesztett nyilatkozatot, állítást, vagy bizonyítékot az SZTNH előtti eljárásban sohasem terjesztettek elő. A joggyakorlat kezdetben ingadozó volt, részben egy olyan téves nézet alapján, mely szerint az SZTNH-nak kötelessége lenne az ügyfél figyelmét felhívni arra, hogy az általa beterjesztett bizonyítékok nem elegendőek. Születtek döntések, amelyek megengedhetőnek tartották csak a bírósági eljárásban előterjesztett állítás vagy bizonyíték figyelembevételét, ilyen volt a kérelmező által hivatkozott döntés is. Voltak azonban olyan

határozatok, amelyek szerint a csak a bírósági eljárásban előterjesztett nyilatkozat, állítás vagy bizonyíték is a Vt. 91. § (4) bekezdésének hatálya alá tartozik (Fővárosi Törvényszék 27.647/2010/4., 20.268/2011/3.). A joggyakorlat ez utóbbi értelmezés mentén szilárdult meg, amit a Fővárosi Törvényszék 21.558/2012/6. számú döntése is mutat. Ebben az ügyben az SZTNH, miután észlelte az ingadozó joggyakorlatot, a Vt. 77. § (10) bekezdése alapján írásbeli nyilatkozatot tett, amelyet a megváltoztatási kérelemmel együtt továbbított a bírósághoz. Ebben kifejtette, hogy álláspontja szerint a Vt. 40. § (3) bekezdésének második fordulata értelmében nem tekinthető kellő időben benyújtottnak az olyan bizonyíték, amelyet az ügyfél az SZTNH ügydöntő határozatának meghozatala után terjesztett elő, ha az SZTNH ügydöntő határozatának meghozatalára szabályszerű eljárást követően került sor. Belátható, hogy a korlátozó rendelkezés céljával ellentétes lenne, hogy az olyan ügyfél, aki még inkább késlekedik az előterjesztéssel, kedvezőbb helyzetben legyen, mint aki már az SZTNH előtt előterjesztette a bizonyítékait, jöllehet késve. A Vt. fenti rendelkezéseivel szó szerint egyező szabályok vannak a találmányok szabadalmi oltalmáról szóló 1995. évi XXIII. törvényben (Szt.) 47. § (3) bekezdésében és 100. § (4) bekezdésében. Egy szabadalom megsemmisítése iránti eljárásban a Fővárosi Törvényszék a megváltoztatási kérelem benyújtását követően előterjesztett szakvéleményről megállapította, hogy ezt elkéssetten nyújtották be, és ezért figyelmen kívül kellett hagyni, a Fővárosi Ítéltábla pedig a fellebbezési eljárásban ezt a döntést helybenhagyta (Fővárosi Törvényszék 21.302/2019/4., Fővárosi Ítéltábla 26.227/2019/6). Ezzel a joggyakorlattal van összhangban a Fővárosi Törvényszék jelen ügyben meghozott végzése.

[18] Emellett az SZTNH előtti eljárás azt mutatja, hogy a kérelmezőnek igen hosszú idő állt rendelkezésére, hogy a védjegy használatára a bizonyítékait összegyűjtse és beterjessze. A kérelmet az SZTNH 2021. augusztus 25-én továbbította a jogosult cégnek egy francia nyelvű végzéssel, egyben kitűzte a 2021. november 30-i nyilatkozattételi határidőt. A kérelmező magyarországi képviselője útján határidő-hosszabbítást kért, majd 2022. február 1-jén nyilatkozott. A kérelmezett válaszynyilatkozata után az SZTNH ismét lehetőséget adott a kérelmezőnek a nyilatkozattételre, ezt 2022. május 31-én teljesítette. Ezután, újabb válaszynyilatkozatot követően az SZTNH újabb nyilatkozattételi lehetőséget adott, ezt a kérelmező 2022. augusztus 25-én terjesztette elő. Ezeket követően az SZTNH a tárgyalást 2023. április 17-i végzésével tűzte ki 2023. május 18. napjára. Tehát a kérelmező utolsó nyilatkozata és a kitűzés dátuma között több mint 7 hónap, a megszűnés megállapítása iránti kérelem kézhezvétele és a tárgyalás kitűzése között pedig több mint 19 hónap telt el. Ez az időszak teljes egészében a kérelmező rendelkezésére állt a bizonyítékok összegyűjtésére és benyújtására, ugyanis az SZTNH gyakorlata csak azt az állítást vagy bizonyítékot tekinti a Vt. 40. § (3) bekezdése szerint nem kellő időben előterjesztettnak, amelyet az ügyfél a tárgyaláson, vagy azt közvetlenül megelőzően nyújt be, és emiatt sem az SZTNH-nak, sem az ellenérdekű félnek nem állt módjában a tárgyalás előtt érdemben megismerni.

[19] Az elsőfokú bíróság a végzésében nemcsak azt állapította meg, hogy a megváltoztatási kérelmet követően benyújtott bizonyítékok nem tekinthetők kellő időben benyújtottnak, hanem azt is, hogy az adathordozón az eljárásba „beömlesztett” nagy számú okirati bizonyíték önmagában nem alkalmas a bizonyításra, mert a kérelmező a dokumentumokat egyenként nem azonosította be, és semmilyen, azokkal kapcsolatos értelmezhető bizonyítékkértékelést nem végzett. Ezzel a kérelmezett teljes mértékben egyetért. A kérelmező ezt a fellebbezésben sem tette meg, nem derült ki, hogy a védjegy árujegyzékében szereplő egyes áruk tényleges használatát mely konkrét irattal, illetve iratokkal kívánja igazolni.

[20] A fellebbezés nem megalapozott.

[21] A fellebbezésben foglaltakra tekintettel a Fővárosi Ítéltáblának a jelen ügyben arról kellett állást foglalnia, hogy az SZTNH eljárásában nem, csak azt követően, a bírósági megváltoztatás iránti kérelemben előterjesztett bizonyítékok figyelembe vehetőek-e, avagy sem. Az ítéltábla az elsőfokú bíróság erről hozott döntésével és jogi érveivel is egyetért, azokat kiegészítve a következőket emeli ki.

[22] A Vt. 46/A. § (2) bekezdése kimondja, hogy az SZTNH védjegyügyekben hozott döntését a bíróság nemperes eljárásban vizsgálja felül, majd ennek részletes szabályait a XI. fejezetben rögzíti. Azonban a Vt. sem a 46/A. §-ban, sem a bírósági eljárásról szóló fejezetben nem fejt ki, hogy a bírósági felülbírálat terjedelme milyen mértékű, ahogy azt sem, van-e helye a bírósági eljárásban új bizonyítékok előterjesztésének. A Vt. jelen perben hivatkozott 91. § (4) bekezdése azt tartalmazza, hogy a bíróság figyelmen kívül hagyhatja a megváltoztatási kérelemben előterjesztett olyan bizonyítékot, amelyet az SZTNH az előtte folyó eljárásban szabályszerűen hagyott figyelmen kívül. A kérelmező helyesen hivatkozott arra, hogy önmagában ennek a rendelkezésnek a nyelvtani értelmezéséből nem következik az, hogy a bíróság az SZTNH eljárásában elő sem terjesztett bizonyítékokat is figyelmen kívül hagyhatná, azonban mind a kérelmezettnek, mind az elsőfokú bíróságnak az volt az álláspontja, hogy nem lehet kizárólag a jogszabályhely szigorúan vett nyelvtani értelméből kiindulni, és ezzel az ítéltábla is egyetért.

[23] A bírósági felülbírálat terjedelmének helyes meghatározásához a Vt. bizonyításról, SZTNH előtti, illetve bírósági eljárásról szóló valamennyi szabályának együttes értelmezésére van szükség. A Vt. 40. § (2) bekezdésének megfelelően a megszűnés megállapítására irányuló eljárásban az SZTNH nem hivatalból jár el, hanem a tényeket a kérelem keretei között, az ügyfelek nyilatkozatai és állításai, valamint az ügyfelek által igazolt adatok alapján vizsgálja. A megváltoztatási kérelmet követő bírósági polgári nemperes eljárásra irányadó polgári perrendtartásról szóló 2016. évi CXXX. törvény (Pp.) 2. §-ában írt rendelkezési elvből és 4. §-ában írt eljárás támogatási kötelezettségből is ez következik, miután a bírósági polgári nemperes eljárásokban alkalmazandó szabályokról, valamint az egyes bírósági nemperes eljárásokról szóló 2017. évi CXVIII. törvény (Pnp.) szabályai ettől nem térnek el. Tehát mind a hivatal előtti, mind a bírósági eljárás úgynevezett inter partes, avagy kontradiktórius eljárás, amelynek során – annak érdekében, hogy a kérelmüknek vagy ellenkérelmüknek a hivatal vagy a bíróság helyt adjon – a feleket terheli a tények teljeskörű előadása, vitatás esetén azok bizonyítása. Ennek fényében kell értékelni a Vt. kérelmező által hivatkozott 40. § (3) bekezdését, valamint a 40. § (4) bekezdésében írt hiánypótlási kötelezettséget, és az inter partes eljárásra figyelemmel kell alkalmazni a Vt. 38. § (1) bekezdése szerint a hivatal eljárásának háttérjogszabályaként szolgáló Ákr. bizonyítási és tájékoztatási szabályait is.

[24] A Vt. 40. § (3) bekezdésének, illetve 91. § (4) bekezdésének a célja nyilvánvalóan az, hogy a bizonyítási eljárás során a fél a nyilatkozatait észszerű időbeli keretek között tegye

meg, hiszen, ha a fél bármilyen időbeli korlát nélkül bármilyen további bizonyítékot előterjeszthetne, akkor az eljárást a kedve szerint elhúzhatná, ami – mindkét fél érdekét figyelembe véve – nem megengedhető. Ebből pedig az következik, hogy nemcsak a hivatali eljárásban késedelmesen előterjesztett bizonyítékokat lehet figyelmen kívül hagyni, hanem azokat is, amelyeket a fél – elfogadható indok nélkül – először a bírósági eljárás során csatolt. Az ellenkező értelmezés oda vezetne, hogy bár az ügyfél késedelmeskedését a Vt. a hivatali eljárásban egyértelműen korlátozni kívánja, egy ehhez képest még későbbi időpontban azonban korlátlanul lehetne további bizonyítást folytatni, ami nyilvánvalóan ellentétes a jogszabály céljával.

[25] Ezt az értelmezést támasztja alá az Európai Unió Szellemi Tulajdoni Hivatala (EUIPO) Konvergencia Programja által kibocsátott CP12. számú közös közlemény is. Az itt írtak ugyan a magyar jogrendszerben automatikusan nem alkalmazhatók – figyelemmel arra, hogy a jogorvoslati rendszer eltérő –, ugyanakkor a közös közlemény foglalkozik a bizonyítékok elfogadhatóságával a jogorvoslati eljárásban, és általános szabályként azt rögzíti, hogy a felek a jogorvoslat során nem nyújthatnak be első alkalommal új bizonyítékokat, különösen akkor nem, ha ezek a bizonyítékok az elsőfokú eljárás során ismertek voltak és rendelkezésre álltak. A CP12. utal arra, hogy az Európai Unió Bíróságának ítélkezési gyakorlata kidolgozott olyan körülményeket, amikor ennek ellenére az új bizonyíték mégis elfogadható, de ezt mindig valamilyen többlettényállás indokolja.

[26] Az SZTNH és a bíróság eljárási alapelveinek az egyezőségéből, valamint a nyilvánvaló jogalkotói célból és hasonló uniós gyakorlatból az ítéltábla álláspontja szerint is az következik, főszabály szerint nem megengedhető, hogy a bírósági eljárásban – a megváltoztatási kérelemben vagy azt követően –, tehát a Vt. 40. § (3) bekezdésében szabott ésszerű időt nyilvánvalóan még inkább túllépve a fél bármilyen korlát vagy feltétel nélkül előterjeszthesse a további bizonyítékait. A bírósági eljárás célja – a kérelmező érvelésével ellentétben – nem a további bizonyítás korlátlan megnyitása, hanem a hivatal jogalkalmazásának, jogértelmezésének, mérlegelési tevékenységének felülbírálata, azaz a bírósági eljárásnak van funkciója akkor is, ha abban további bizonyítás – főszabály szerint – nem folyik.

[27] Ha a fél mégis további bizonyítást indítványoz, akkor a megváltoztatási kérelmében elő kell adnia, hogy mi indokolja az új bizonyíték elfogadhatóságát. Jelen esetben a kérelmező arra hivatkozott, hogy a hatóság nem tájékoztatta arról, hogy a bizonyítékai nem elegendőek, továbbá említette jogi képviselőjének betegségét is. A hivatal eljárása során – ahogy azt a kérelmezett a fellebbezési ellenkérelmében felsorolta – a kérelmezőnek lehetősége volt a bizonyítékait előterjeszteni, és erre kifejezetten hosszú idő állt a rendelkezésére, további határidő-hosszabbítást pedig nem kért. Miután a hatóságnak az előtte eljáró ügyfeleket egyformán, a fegyverek egyenlősége elve mentén kell kezelnie, nem segítheti elő az egyik fél eljárásának eredményességét. Ebből értelemszerűen következik, hogy a hivataltól nem várható el olyan jellegű tájékoztatás, hogy valamelyik ügyféllel közölje, a bizonyítása eredményes, elégséges volt-e, avagy sem, és emiatt felhívja további bizonyítékok előterjesztésére. Tehát a hivatal eljárása szabályszerű volt, a kérelmező a bizonyításra szükséges lehetőségeket megkapta. A jogi képviselő betegsége sem értékelhető a javára, figyelemmel arra, hogy amennyiben a jogi képviselő egészségi állapota nem teszi

lehetővé a megfelelő eljárást, akkor a félnek lehetősége van más, vagy kisegítő, illetve helyettes jogi képviselő megbízására.

[28] A kérelmező emellett arra hivatkozott, hogy a hivatal határozatában foglaltakkal szemben kíván bizonyítani. Indokolt esetben helye lehet a hivatali határozatban először megjelenő, új hivatkozásokkal szemben ellen- vagy kiegészítő bizonyításnak. Ebben az esetben azonban a félnek a megváltoztatási kérelemben egyértelműen elő kell adnia, hogy a hivatal határozatában foglaltak miatt milyen okból indokolt további bizonyítás, és a felhozott konkrét bizonyítékok közül melyik szolgál a határozat ugyancsak konkrétan megjelölt megállapításának cáfolására. Nem elegendő tehát általánosságban hivatkozni arra, hogy valamennyi benyújtott bizonyíték a határozatban foglaltak helytelenségét igazolja. Ilyen konkrétságú előadás azonban a kérelmező megváltoztatási kérelmében nem volt.

[29] Az ítéltábla egyetértett az elsőfokú bírósággal abban is, hogy a kérelmező – az előző bekezdésben írtakon túl is – értékelhetetlen formában bocsátotta rendelkezésre a bizonyítékokat. A megváltoztatási kérelmében az adathordozón csatolt bizonyítékok értékelését nem végezte el, tényeket nem adott elő. Ellentétben a kérelmező előadásával, van olyan jogszabály, amely kifejezetten előírja számára, hogy a bírósági megváltoztatási kérelemhez csatolt bizonyítékokat értékelje, és az azzal kapcsolatos érveit előadja, méghozzá a jelen eljárásra megfelelően irányadó Pp. 275. § (2) bekezdése, amely szerint okirat rendelkezésre bocsátásakor a fél köteles megjelölni az azzal bizonyítani kívánt tényt is. Ez a kötelezettség nem teljesül azzal, hogy a fél megjelöl egy vagy több bizonyítani kívánt tényt – bár jelen esetben erre sem került sor –, majd ömlesztve közli a bizonyítékokat, mert a jogszabály szerinti kötelezettsége teljesítéséhez az szükséges, hogy minden egyes okirathoz előadja, az melyik általa előadott tény bizonyítására szolgál. Az ítéltábla megint utal az EUIPO CP12. számú közös közleményében foglaltakra, amely – hasonló megfontolásból – kifejezetten a felek kötelezettségévé teszi a benyújtott bizonyítékok szigorú rendszerezését. A magyar jogszabályi környezet alapján ezt a bíróság nem követelheti meg féltől, azt azonban igen, hogy kiderüljön, melyik bizonyítékot milyen okból csatolta. Az ítéltábla kiemeli, hogy a védjegy használat hiánya miatti megszűnésének megállapítása iránti eljárásban – az eredményes védekezéshez – a védjegyjogosultnak a tényállás körében nem elegendő sommásan előadnia, hogy a védjegyet használta – ez ugyanis nem tényelőadás, legfeljebb a történeti tények értékelése –, hanem konkrétan le kell írnia, hogy az adott védjegyet mely árura vagy szolgáltatásra mikor, milyen módon használta. Ha bizonyítani is kíván, akkor pedig ehhez – jogi érveléssel – hozzá kell rendelnie az ezt igazoló bizonyítékokat is. Ilyen tényelőadás és érvelés hiányában ugyanis sem a hivatal, sem a bíróság nincs abban a helyzetben, hogy – a Vt. 40. § (2) bekezdésében írt korlátokra figyelemmel – érdemben meg tudja ítélni a védjegy használatának kérdését. A kérelmező felvetése miatt az ítéltábla rámutat arra is, hogy a korábban már kifejtett alapelvekre tekintettel ebben a körben hiánypótlásnak sincs helye, miután az, hogy a fél milyen tényt állít és ennek igazolására egy adott bizonyítékot miként kíván felhasználni, a fél rendelkezési jogkörébe tartozik, ahogy az is, hogy eldöntse, milyen alapossággal, részletességgel kívánja indokolni a kérelmét.

[30] A fenti értelmezés nem megy szembe az Európai Unió Alapjogi Chartájának 17. cikkével és más rendelkezésével sem, miután nem von meg a féltől anyagi jogot, pusztán a jogérvényesítés eljárásjogi kereteit határozza meg.

[31] Összességében tehát a kérelmező az új bizonyítékokat minden elfogadható indok nélkül olyan időben nyújtotta be, hogy azokat már nem lehet figyelembe venni, és a nyilatkozata nem is alkalmas arra, hogy az abban foglalt bizonyítékokat a bíróság érdemben értékelni tudja. A kérelmező a fellebbezésében azzal kapcsolatban sem terjesztett elő érvelést, hogy miért volt helytelen a hivatal, illetve az elsőfokú bíróság mérlegelése az időben előterjesztett bizonyítékok alapján. Ezért az ítéltábla az elsőfokú bírósággal egyezően arra a következtetésre jutott, hogy a hivatal határozatának megváltoztatására nincs indok, így az elsőfokú bíróság végzését a Pp. 383. § (1) bekezdésének megfelelően helybenhagyta.

[32] A kérelmező fellebbezése nem vezetett eredményre, ezért a Pp. 389. §-a és 364. §-a alapján alkalmazandó 83. § (1) bekezdésének megfelelően köteles a kérelmezett költségeit megtéríteni. Az ítéltábla a szabadalmi ügyvivő munkadíját a 24/2004. (VI. 30.) IM rendelet 2. § (1) bekezdése alapján állapította meg azzal, hogy a (3) bekezdésben foglalt lehetőségnél fogva azt mérsékelte, figyelemmel arra, hogy a másodfokú ügy nem volt bonyolult ténybeli és jogi megítélésű, a kérelmezett képviselőjének egy könnyen körülhatárolható jogkérdésben kellett kifejtenie az álláspontját.

Budapest, 2024. május 30.

Dr. Hóbl Katalin s. k.

a tanács elnöke

Dr. Szabó Csilla s. k.
k.

előadó bíró

Dr. Istenes Attila s.

bíró